

Je bent NextGeneration Artist bij I SOLISTI en studeert momenteel aan de Hochschule für Musik 'Hanns Eisler' in Berlijn. Ik kan me voorstellen dat muziek je dagelijks eten en drinken is, maar was het ooit een optie om niet met muziek verder te gaan?

Eigenlijk heb ik op heel jonge leeftijd al voor mezelf beslist om muziek te studeren. Toen ik 11 of 12 jaar was, kon ik een repetitie van een professioneel orkest bijwonen en ik was daar zo door gebeten dat ik die richting wilde uitgaan. Op mijn vijftiende ben ik dan naar de kunstacademie in Antwerpen getrokken, dus ook dat was al meteen vrij specifiek, maar er zijn inderdaad ook wel momenten geweest waarop ik me afvroeg of dit het enige pad was. Ik ben ook heel geïnteresseerd in geschiedenis en politiek, en heb ook overwogen om geschiedenis of iets anders te gaan studeren, maar dan kwamen er altijd weer concerten bij en zo verschoven die andere interesses telkens weer naar de achtergrond. Hoewel ik nu met volle overtuiging muziek studeer, speel ik soms nog wel eens met de gedachte om ooit naar de universiteit te gaan en nog iets anders bij te studeren.

Je moeder is beroepsmuzikante, je oudste broer Martijn laat zich momenteel opmerken als dirigent. Dat je opgroeide in een meer dan gemiddeld muzikale omgeving speelt wellicht ook een rol?

Ja, dat zeker, maar ik heb nooit de druk gevoeld om per se muziek te moeten studeren of veel te moeten oefenen. Natuurlijk, als je moeder de hele dag viool speelt en als je af en toe mee kan gaan naar concerten, dan werkt dat zo stimulerend en inspirerend dat de keuze voor een professionele carrière in de muziek wat meer voor de hand ligt. Het helpt ook dat je ouders de wens om van muziek je beroep te maken als een volwaardige optie beschouwen, wat niet bij iedereen zo is.

BALDER DENDIEVEL

Was hobo een bewuste keuze?

Dat is eigenlijk toeval. Ik heb eerst viool leren spelen met mijn moeder, maar op een bepaald moment kwam een neef van mij babysitten en die had zijn hobo mee. Mijn broers en ik mochten er eens op spelen en ik was eigenlijk de enige die er een soort van klank uit kreeg. Ik zei meteen tegen mijn ouders dat ik hobo wilde leren en hoewel ze eerst dachten dat dat een bevestiging was, bleef ik die vraag blijkaar altijd maar herhalen. Omdat ik nog te jong was voor de muziekschool hebben ze toen een privéleraar gezocht en zo is alles eigenlijk begonnen.

Wat is het meest bevredigende en het meest vervelende aan hobo spelen?

Het instrument zelf is op zich een ongelofelijk vervelend ding. Het is niet alleen moeilijk, maar je moet ook uren per week bezig zijn om ervoor te zorgen dat je een goed riet hebt, want zonder kan je het instrument natuurlijk niet bespelen. En als dat riet niet goed is, wordt het spelen heel erg moeizaam. Dat zorgt soms wel eens voor frustratie, want zo'n riet is heel erg wankel. Elk riet reageert elke dag anders, elke houtsoort heeft andere eigenschappen. Het riet moet je ook zelf bijwerken, en de kleinste aanpassingen zorgen er soms voor dat het plots niet meer werkt of dat het tijdens een concert plots niet meer doet wat het moet. Ook het instrument zelf, het hout en de manier waarop het geboord is, is heel instabiel en gevoelig aan barsten. De mechaniek van de kleppen is ook erg gevoelig, dus in die zin is het echt een probleeminstrument. Aan de andere kant is het mooie van de hobo natuurlijk dat hij in het orkest altijd een heel mooie rol krijgt. De meeste symfonieën of opera's hebben wel een mooie hobosolo. Er is ook veel mooie barokmuziek, dus het repertoire is heel erg breed. Voor mij is de leidende rol die je als hoboïst speelt in de houtblaasgroep van een orkest iets wat me heel erg aanspreekt.

“Van bij de eerste ideeën tot aan het eindresultaat word ik door I SOLISTI ondersteund

S

Hoe kwam je bij I SOLISTI terecht?

Toen ik in de kunsthumaniora zat volgde ik een opleiding voor jonge talenten aan het conservatorium van Antwerpen bij Luk Nielandt en zat Francis Pollet in de jury bij een examen. Francis was toen al bezig met de ideeën rond de I SOLISTI ACADEMY. Na dat examen mocht ik een stage doen en een productie meespelen, waarna ik kon instappen in de werking van de ACADEMY. Zo ging de bal aan het rollen en kwam ik in het traject van NextGeneration Artist terecht.

Wat houdt NextGeneration Artist precies in?

Het is een soort allround ondersteuning vanuit het ensemble I SOLISTI. Het ensemble is al lang geen groep meer die louter kamermuziek voor blazers speelt. Er zijn heel veel verschillende soorten producties, met dans, met muziektheater. Binnen NextGeneration proberen ze die ervaring te delen met jonge muzikanten en hen de nodige ondersteuning te bieden. Wij kunnen sowieso altijd les vragen bij één van de leden van het ensemble en ik speel ook soms mee met het ensemble. Maar de echte leerschool is dat ik zelf twee producties mag maken. Van bij de eerste ideeën tot aan het eindresultaat word ik hierbij door I SOLISTI ondersteund. De artistieke raad geeft advies en denkt mee over de ideeën, maar ook het organisatorische komt aan bod: hoeveel repetities heb je nodig, wat kost de productie, hoe breng je dat naar een podium, ... Zo maak je

het hele proces mee en is de begeleiding veel breder dan bij een masterclasses of een orkeststage. Waar krijg je de kans om zelf met theater aan de slag te gaan? Om zelf met nieuwe muziek aan de slag te gaan en in alle vrijheid daarmee te kunnen experimenteren en in te kunnen groeien? Dat is heel uniek aan de ACADEMYwerking van I SOLISTI en het traject van NextGeneration Artist.

Je eerste productie gaat over *Six Metamorphoses after Ovid* van Britten. Dat wordt waarschijnlijk geen gewone uitvoering van het solowerk voor hobo?

Ik heb een concept bedacht waarbij de *Metamorphoses* van Britten de basis vormen van een hele voorstelling. Als ik die composities uitvoerde op concerten had ik altijd al het gevoel dat er meer met die muziek kon gedaan worden. Elk van de zes stukken beschrijft een personage uit de metamorfosen van Ovidius en Britten schrijft bij elke compositie een klein tekstfragmentje over het personage. Heel vaak heb je in die verhalende stukken bepaalde acties die niet voltooid zijn. Zo is er het voorbeeld waar Pan Syrinx achterna zit, maar het stuk stopt eigenlijk waar de actie nog bezig is. Ik stelde me de vraag hoe we die taferelen zouden kunnen afronden en hoe we de muziek van Britten een extra dimensie zouden kunnen geven. Ik kwam uit bij het idee om elk deel een soort spiegel voor te houden, in de vorm van nieuwe composities door zes studenten compositie. Ook halen we de originele teksten van Ovidius erbij om zo samen met de muziek een soort reflectie of vervollediging te maken van de prachtige sfeerstukken die Britten componeerde. Michèle Delagrange (*I SOLISTI MakerSpace*, zie *interview verderop in dit magazine*) kent het werk van Ovidius zeer goed en selecteerde passende fragmenten die zullen worden voorgedragen door actrice Simone Milsdochter. Om het geheel ook visueel interessant te maken zal een zandkunstenaar live tekeningen maken. Zandkunst is natuurlijk de gedroomde vorm om het over het onderwerp metamorfose te hebben, want je ziet de verandering live op groot scherm.

NextGeneration Artist staat binnen de I SOLISTI ACADEMY voor een traject waarbij beloftevolle muzikanten op de drempel van hun professionele carrière extra artistieke en zakelijke coaching krijgen.

Op dit moment genieten Balder Dendievel, Jappe Dendievel en Mathijs Everts een bijzondere ondersteuning als I SOLISTI NextGeneration Artist.

NextGeneration Artist